

Ott volt a tojás, elfolyva, nyúlósan az asztalon, az én kezemből csúszott ki, amikor a kispohárba akartam ütni, hogy látszódjon, jó-e a belseje, nem záptojás-e. Ahogy hozzáütődött a papírvékony héj a kispohár széléhez, már tudtam, hogy rosszul fogtam meg, és kicsúszik a kezemből. Nézttem, ahogy szétfolyt és egyre terebélyesebb lett az asztalon, mint valami fényes, nyálkás óriás egysejtű – de hiszen az is, embrió, kis kakasok és tyúkok, kis embriókat rejt a tojás. Nézem még egy percet, aztán a kezemmel belesegítem a tányérba, amit a konyhaasztal alá tartok. A sárgája szétrepedt, lassan hömpölyög bele a fehérjébe.

Mikor jöttem haza az edzésről, se nem láttam, se nem hallottam. A fejemben egy szó dübörgött: gyáva, gyáva, gyáva, minden lépésnél. Csak arra gondoltam, hogy igen, ezt fogom neki mondani, ennyit, és semmi mást, és gondolkozzon ezen, és azon is, hogy egy fikarcnyit sem képes ellenállni, beszervezik, lassan, biztosan, kegyetlenül.

Dobbant a léptem a kopott edzőcipőben, gyáva, gyáva, és szembe jött egy fiatal fiú, hatalmas mexikói kalappal a kezében. Nem, nem álmodok, mondtam magamban, ahhoz a hideg túl valóságos, ahogy belemar a fülcimpámba, ahogy beszökik a kabátom alá.

Fáradt a szemem, ólmos fáradtság lepi be, mint valami ki nem törölhető, nehéz csipa. Fáradt vagyok, nem ettem semmit egész nap, nézem a combom, eddig is vékony volt, de most már kezd ijesztő lenni, nem aludtam, olvastam, olvastam egész nap, azt akartam, hogy belekerüljek a könyvbe, hogy a könyv legyek én, és ne gondoljak semmi másra.

Megvakarom a hátam, forró, szinte tüzel a tenyerem alatt. A szemhéjam is tüzes, mindenem lángra akar kapni.

A sütésre akarok koncentrálni, arra, hogy sikerüljön a torta, mert igenis, tortát fogok sütni, és úgy teszek, mintha minden menne tovább a rendes kerékvágásban, mint egy normális családnál, olyan családnál, ahol nem kell minden egyes nap a méltatlanságtól, árulástól, haláltól rettegni.

Talán ez a titka – ha nem rettegek, ha belenyugvással, vagy ellenállással fogadom, akkor már nem lesz olyan elkerülhetetlen, leküzdhetetlen, néma fenyegetés, hanem megszelídül,

megszelídítem. Hangosan felhorkantok a gondolatra: a tortasütéssel fogom megzabolázni az összedőlő életemet és a halált, nevetségesnek érzem magam, de nem, kitartok, nem roppanok össze.

A torta már a sütőben, amikor hazaér. Nem nézek rá és nem köszönök, ő sem néz rám. Leül a székre, az nagyot nyikordul alatta, már rég meg kellett volna húzni a csavarokat benne, már vagy százszor megmondtam ezt is. A lisztet a kötényembe dörgölöm, nem, nem fogok sírni. Hallom, ahogy feláll a székről, az megint nagyot reccsen, a be nem váltott ígéret hangja, a gyávaság hangja.

Odajön és átkarol.

- Nemet mondtam.
- Nem bántottak?
- Mit számít az? Nemet mondtam és kész. Én itt akarok lenni veled.

Nem bírom visszatartani a néma zokogást. Ő tart a karjaiban, nem enged el, magához szorít, alig kapok levegőt. A lisztes kezemmel végigsimítom a haját.

- Büszke vagyok rád.